

## UNIDADE 9. RESUMO

### Recorda

- O demostrativo de 1ª persoa declínase como o artigo, seguido da partícula - δε. Nos de 2ª e 3ª o N.-A. neutro singular remata en -ο, non en -οι'.
- O relativo concorda co seu antecedente en xénero e número, pero non en caso, porque este depende da función de cada un na súa oración. As especificativas son imprescindibles para que a oración principal teña senso, as explicativas non.
- Interrogativos e indefinidos diferéncianse no acento.  
Algunhas formas poden confundirse coas do artigo.
- Os tempos da voz media só cambian as desinencias, as características temporais son as mesmas que en activa. Ver a Unidade anterior.
- A característica de futuro -σ- e a do aoristo -σα-, ao engadirse a unha raíz en labial, -β, -π, -φ **dá** -ψ, se é en gutural -γ, -κ, -χ **dá** -ξ, **e se a raíz remata en dental, ao engadir o -σ, a dental pérdese.**
- Nos verbos contractos só se producen as contraccións no tema de presente (presente e imperfecto). Para os demais, son iguais que os non contractos, como λύω, agás porque que alongan a vogal da raíz.
- A oratoria é a arte de crear fermosos discursos coa intención de persuadir.  
O desenvolvemento do xénero provocouno a vida da polis. Os discursos podían pronunciarse ante os tribunais, na Asemblea ou perante un público determinado, como mera exhibición.
- O templo grego era a casa do deus. O culto celebrábase no exterior.  
Constrúense con columnas, muros e vigas. **Non se usa o arco.**  
Hai dúas ordes arquitectónicas, a dórica e a xónica (coa súa variante, a corintia), diferenciadas sobre todo pola forma da columna.
- A transcripción dos nomes gregos faise a través do latín e segue o acento latino.